

Věc: posudek vedoucího bakalářské práce Petra Semeckého s názvem *Sherlock Holmes: vyprávění a fikční svět v kanonickém díle A.C. Doylea*.

Autor posudku: Mgr. Jakub Češka Ph.D.

Autor se rozhodl podrobit kritice Todorovovu hypotézu o typologii detektivního vyprávění. Jeho práce se takto rozbíhá dvěma směry – jednak směrem literárně teoretickým, v němž se věnuje zejména Doleželově naratologii, jako i jeho pozdější teorii fikčních světů, dále také zohledňuje Stanzelův typologický kruh, jednak podává interpretaci narativních postupů na vybraných příkladech z Holmesova korpusu. Je pochopitelné, že autor v úvodních kapitolách představuje jistá naratologická východiska, neboť bez nich by nebylo zrovna zřejmé, v jaké interpretační poloze hodlá vytyčený cíl řešit (který by však mohl být v úvodu zřetelněji formulován). Problematičtější je však jedna z úvodních podkapitol (1.1.), kde se věnuje žánrové dichotomii vysoké – nízké. Bylo by tedy namístě, aby autor vysvětlil, proč tuto kapitolu do práce zařadil, když jeho zájem spočívá ve formální (strukturální) analýze literárního díla, v níž bývá od estetického hlediska zcela odhlíženo.

Přestože těžiště práce spočívá v literárně interpretační práci, již má být totiž zproblematizována Todorovova hypotéza, kvantitativně zabírá teoretická část stejný díl jako část interpretační. Čtenářsky vstřícnější by bylo přejít rychleji k meritu věci. Je však třeba dodat, že autor podává přehled Doleželovy naratologie s porozuměním a s přehledem. U již zmiňované problematičtější poznámky k rozlišení na vysoký a nízký žánr bychom mohli očekávat výběr reflexivněji založené literatury (v podkapitole 1.1.). Přes tyto dílčí výhrady považuji bakalářskou práci za zdařilou, neboť autor na zřetelně definovaném teoretickém poli poukazuje k problematičnosti zobecňující teze, kterou lze připustit pouze při dílčí ignoraci literárního korpusu. Sice bychom mohli po práci požadovat jinou dynamiku – například představení Todorovovy typologie, jež by mohla být vzápětí vyvrácena uváděním jednotlivých literárních příkladů s příslušnou interpretací, je však třeba uznat, že tento styl práce by si již vyžadoval jistou dlouhodobější literárně teoretickou průpravu jako i interpretační zběhlost. Proto také můžeme chápat formální podobu práce jako naplňování žánrových kritérií zadané atestační práce. Jelikož se tedy autorovi podařilo vyslovit zřetelnou tezi, kterou argumentačně a s odkazem na pramenný korpus reflektuje, hodnotím tuto práci na pomezí mezi výborně a velmi boře.

K práci bych měl několik dílčích výhrad: autor se nevyhne jisté beletristické licenci, která není zrovna při psaní bakalářské práce zrovna patřičná – například se explicitně obrací na svého čtenáře („Práce, kterou nyní máte před sebou,“ s. 1.), také z dalších výrazu je patrný povšechný beletrizující styl – „příběhy s fajfkou“, „čtivě napsané knihy“. V odborném textu navíc není potřeba jistých adorativních charakteristik reflektovaných autorů (autorit) – „vynikajících monografií“, „s chutí zařadil“, u Todorova mluví o „vynikající ukázce literárně vědné práce“. Problematičtější je však charakteristika disertační práce, kterou autor cituje a o níž píše jako o vysoce kvalitní. Také není zřejmé, proč by literatura atp. měla představovat jeden z nejdůležitějších výdobytků lidské kultury (s. 8). Kapitola, v níž se věnuje Doleželově a Stanzelově teorii vyprávění (jsou ale kompatibilní?) není zrovna přesvědčivě nazvána –

„Teorie narativních způsobů literatury“ – chápu, že se zde prolnuly názvy obou knih, přesto, kapitolu by bylo možné nazvat lépe.

Uvedené výtky se týkají spíše formulačních přehmatů, nikoli klíčového tématu práce, a proto ji, jak již jsem uvedl, hodnotím mezi velmi dobře a výborně. Sebrané spisy Bohumila Hrabal, sv.

Jakub Češka

Poděbrady 3.9. 2013